

пуснѣ училището, той отиде да го търси въ колибката, гдѣто често си играяхъ наедно. Като видѣ, че майка му е болна и нѣма що да ѣде, той започнѣ всѣки день, заедно съ сестричето си да ѣ носи хлѣбъ и дърва.

Господарката плачеше на една страна, като гледаше всичко това.

Слѣдъ това Мирчо се прости за всѣкога съ тази бѣдна колибка, гдѣто прѣкара и най-веселитѣ и най-мжчнитѣ минути отъ своя животъ.

— Слѣдъ малко селянитѣ испрацахъ единъ файтонъ, въ който бѣхъ насѣдали: Мирчо и една богата госпожа (господарката му), майка му и баща му за въ града.

Всѣки единъ си каза на ума: „който се труди, нему и Богъ помага“.

